

cions que poques vegades hauríem esperat. Hem anat assenyalant les distintes etapes que l'art del nostre segle ha tingut. Unes vegades com a capdavanters, altres vegades com a contemporanis, no gaire sovint com a epígons. Però davant tota mena de dificultats hem continuat donant proves que la manifestació estètica era entre els nostres homes una necessitat d'expressió ineludible, així com de comunicació i de testimoni temporal.

La reflexió sobre tots els valors intrínsecs que la plàstica té plantejats ha fet que, aquests darrers temps, els artistes d'ençà i enllà de les nostres fronteres meditin sobre la substància mateixa de la més antiga de les manifestacions de l'home: l'artística. Aquest fet s'escau quan una crisi generalitzada parla de la «mort de l'art». Aquest axioma, més retòric que real, ha estat desplaçat d'altres camps del pensament —en què obtingué un cert crèdit— al de l'art. Però, essent i tot una afirmació tremendista pel que fa al to, conté a la base una certa versemblança. La crisi de l'art no pot ésser contemplada isoladament, s'inscriu en una crisi més vasta que afecta tot llenguatge i tot sistema de simbolització. L'art ha romput lligams, ha saltat fronteres, ha passat de la natura a l'artifici, del sacre al profà, del que li era propi al que li és estrany, del que és lúcid al que és pràctic, de l'ús al canvi, la generalització de manifestacions en què es veu inclòs ha fet carregar tot el pes específic en els «comportament artístics» davant els objectes artístics. L'art d'actitud, primer precedent de l'art viu, canvia un codi de valors purament objectual per un altre de més personal. La reflexió, l'autoanàlisi, la voluntat d'explorar a cada moment el sentit de les coses, crea una transició que obliga a desplaçar l'estètica de l'objecte vers una estètica del procés. Si fins aleshores en qualsevol mena d'art allò que era objectual posà damunt el que era mental, en les manifestacions contemporànies s'ha produït una inversió dels valors en què la teoria exerceix més influència que la pràctica o mira d'equilibrar-s'hi. La idea o el concepte és tan important com l'obra o més i tot. Per aquesta mateixa raó l'emissor i el receptor han de posseir una base intel·lectual que els permeti d'entendre amb més amplitud cadascuna de les propostes formulades. La lingüística, la lògica, el neopositivisme, la matemàtica, els mitjans nous de reproducció, han estat la base metodològica que ha fet possible aquest nou tipus de reflexió. L'art de les 4 M (més mental —menys material!) també ha tingut entre nosaltres els seus conreadors. De la més àmplia provinença, dels camins més diversos i interdisciplinaris (cinema, teatre, literatura, art, contracultura, grafisme, etc.) s'ha confluït en un camí comú que ja són molts a recórrer. Entre els qui més s'hi han destacat de bell començament, i potser els qui han elaborat d'una manera més acurada els perquè i els coms de l'aventura intel·lectual i estètica en què s'havien embrancat hi ha el grup de treball constituït pels artistes que han redactat aquest número de «Qüestions d'Art». A ells hem fet lliurament d'aquestes pàgines perquè amb tota llibertat, i dins les nostres possibilitats, publiquin d'una forma documental una part de les experiències que han dut a terme durant l'any 1973. De la seva reflexió, del seu compromís i de les seves propostes, ens en donen bon compte en aquestes pàgines, que, bé que aparegudes amb un cert retard, per raó de les causes ja esmentades, mantenen tot l'interès de l'aportació reflexiva que ens proposen. Abans i després, uns altres grups, independentment o en col·laboració, han seguit pel mateix camí de propostes i treball. Per això, doncs, podem afirmar que l'Art Concepte, en totes les seves manifestacions i varietats, és a Catalunya una realitat tan palpable i real com ho pogueren ésser en altres temps l'informalisme o l'abstracció.

INFORMACIÓ D'ART CONCEPTE 1973 A BANYOLES

GRUP DE TREBALL

Les darreres tendències en les arts plàstiques han portat una sèrie de propostes que han anat apropant les experiències cap a una reflexió analítica del propi fet artístic.

Això suposa un nou punt d'observació referent al mecanisme de celebració plàstica substituint-lo per un mecanisme de qüestionament de l'art dins de l'art.

Aquest nou punt d'observació no proposa ni un nou estil ni una tècnica nova, sinó un apropament analític a la

natura, i en funció del llenguatge artístic, una nova actitud.

És important la diferència entre estil i actitud. Un nou estil suposa un nou llenguatge i uns nous significants. L'actitud en aquest cas suposa una anàlisi sobre l'origen d'aquest llenguatge en el propi artista, convertint-se ell mateix en el material de la seva pròpia experiència.

Per a profunditzar i analitzar la pròpia natura de la proposta artística, ha hagut de recórrer a metodologies que

pertanyen a unes altres disciplines. Això fa que se li demani una pràctica molt diferent a la utilitzada fins ara en el camp de l'art.

La valoració —que no vol dir sublimació— de fets reals en funció de llur capacitat representativa d'un context intel·lectualment llegible, és una característica d'aquesta nova actitud que d'una manera general anomenem conceptual-art.

Aquesta valoració de fets com a vehicle d'una lectura analítica, condueix a substituir l'objecte artístic per la idea com a proposta «mentalment interessant» que es desprèn d'aquesta nova actitud que, en definitiva, és aquest procés reflexiu que pot donar una sortida als problemes que des de fa molt temps planteja la presència de l'artista en un context com el nostre, desmitificant el procés tradicional de creació utilitzat fins ara d'una manera intuïtiva i culturalista.

Les propostes dins del camp conceptual es produeixen de molt diverses maneres, fent ús de premisses matemàtiques, sociològiques, psicològiques, geològiques, etc., que tracten d'explicar i cercar els camins analítics que poden determinar el fenomen creatiu. La materialització de les obres conceptuals és de moltes maneres: s'utilitzen el film, la fotografia, la pàgina

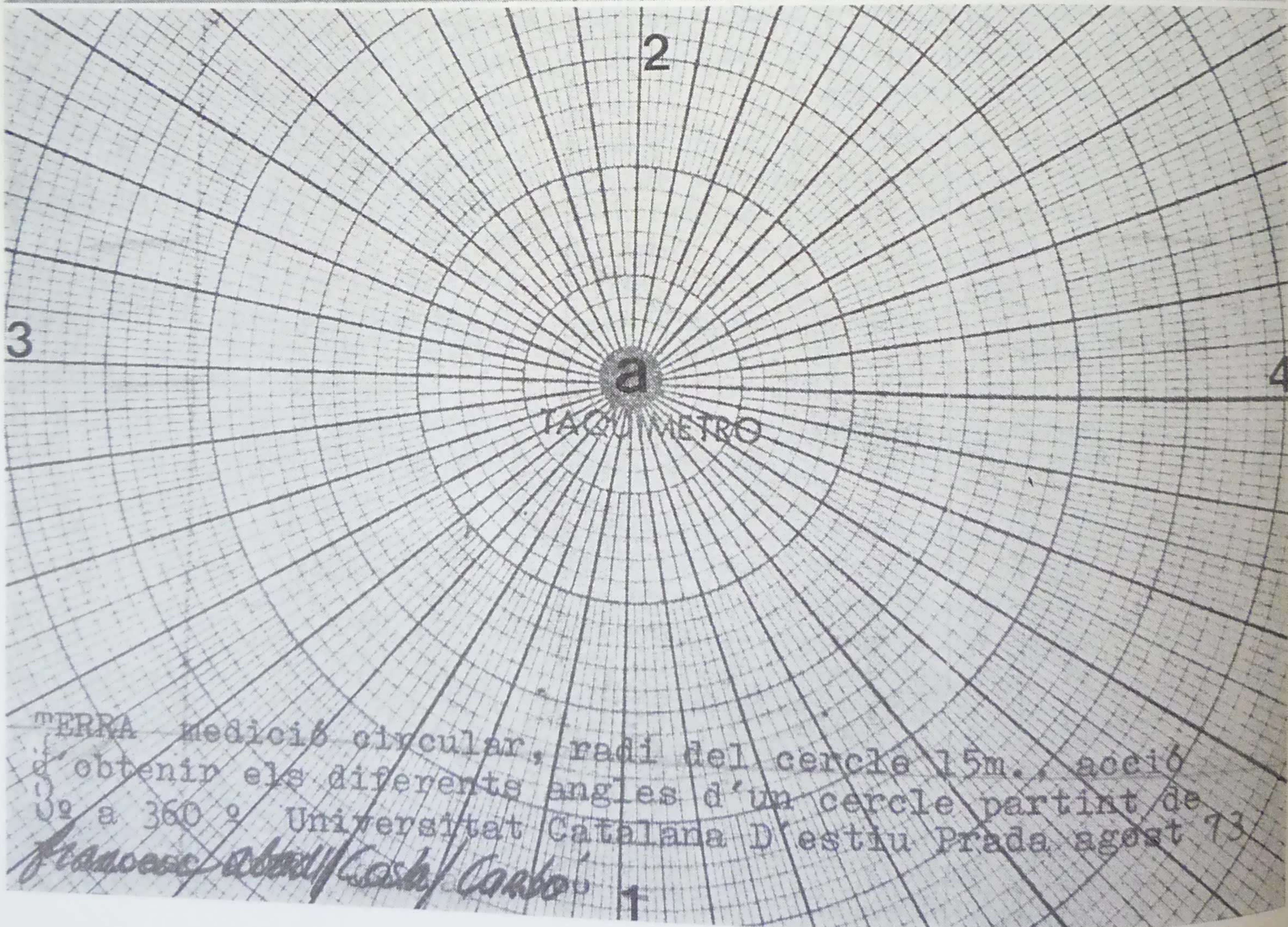
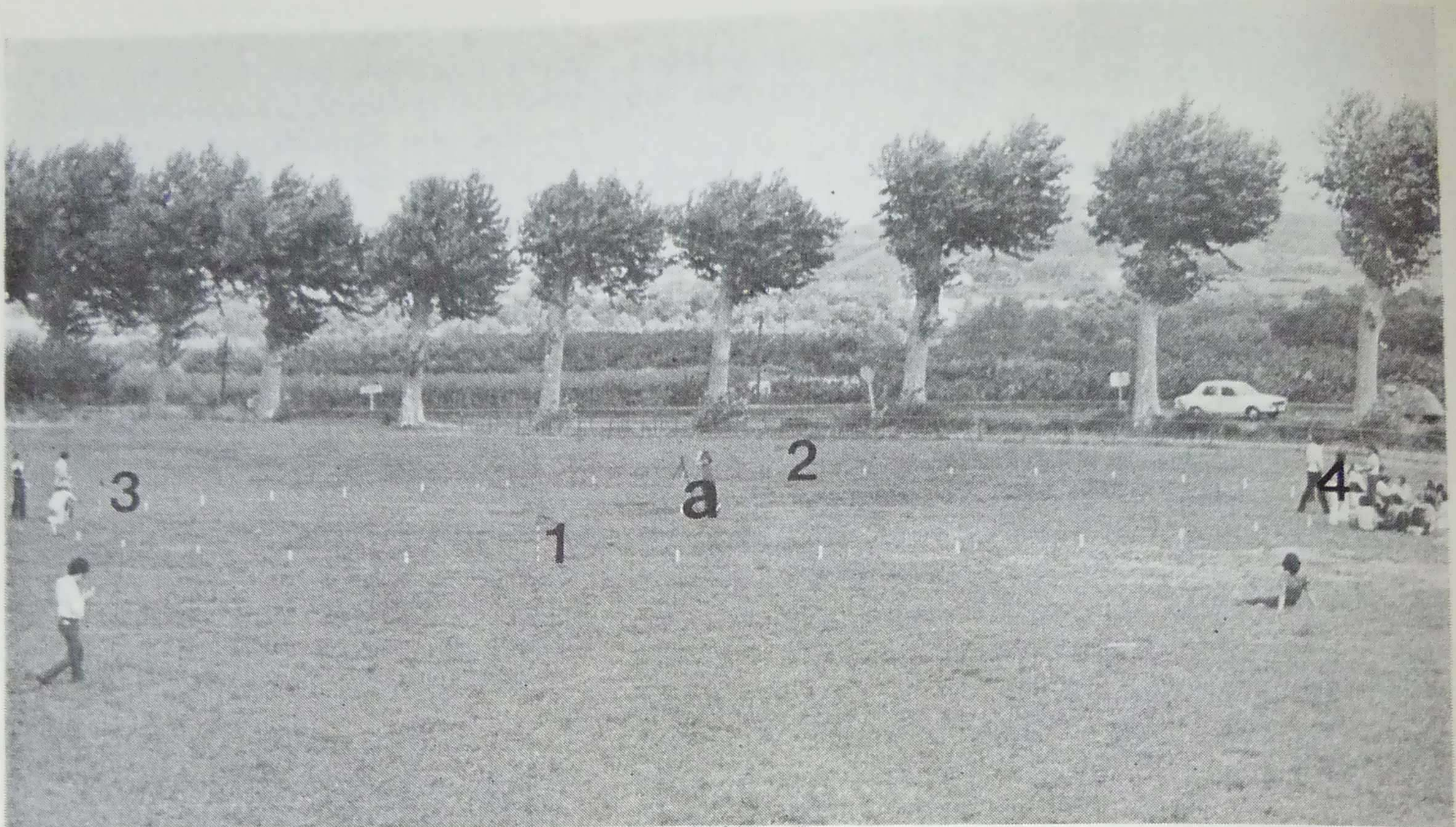
dactilografiada, trameses postals, accions corporals, etc., servint-se de tot això com a suport o documentació d'una idea que proposa una presa de realització mental a compartir amb l'espectador-lector d'uns resultats que no són previstos o determinats en la proposta inicial.

En centrar l'atenció sobre el procés de creació més que sobre els resultats, s'ha produït la desaparició de l'objecte d'art com a sublimació final, el qual suposa un replanteig en la mercantilització de l'art i, per tant, unes conseqüències socio-polítiques que vénen directament implicades malgrat no ser l'objectiu directe dins dels plantejaments teòrics del conceptual-art.

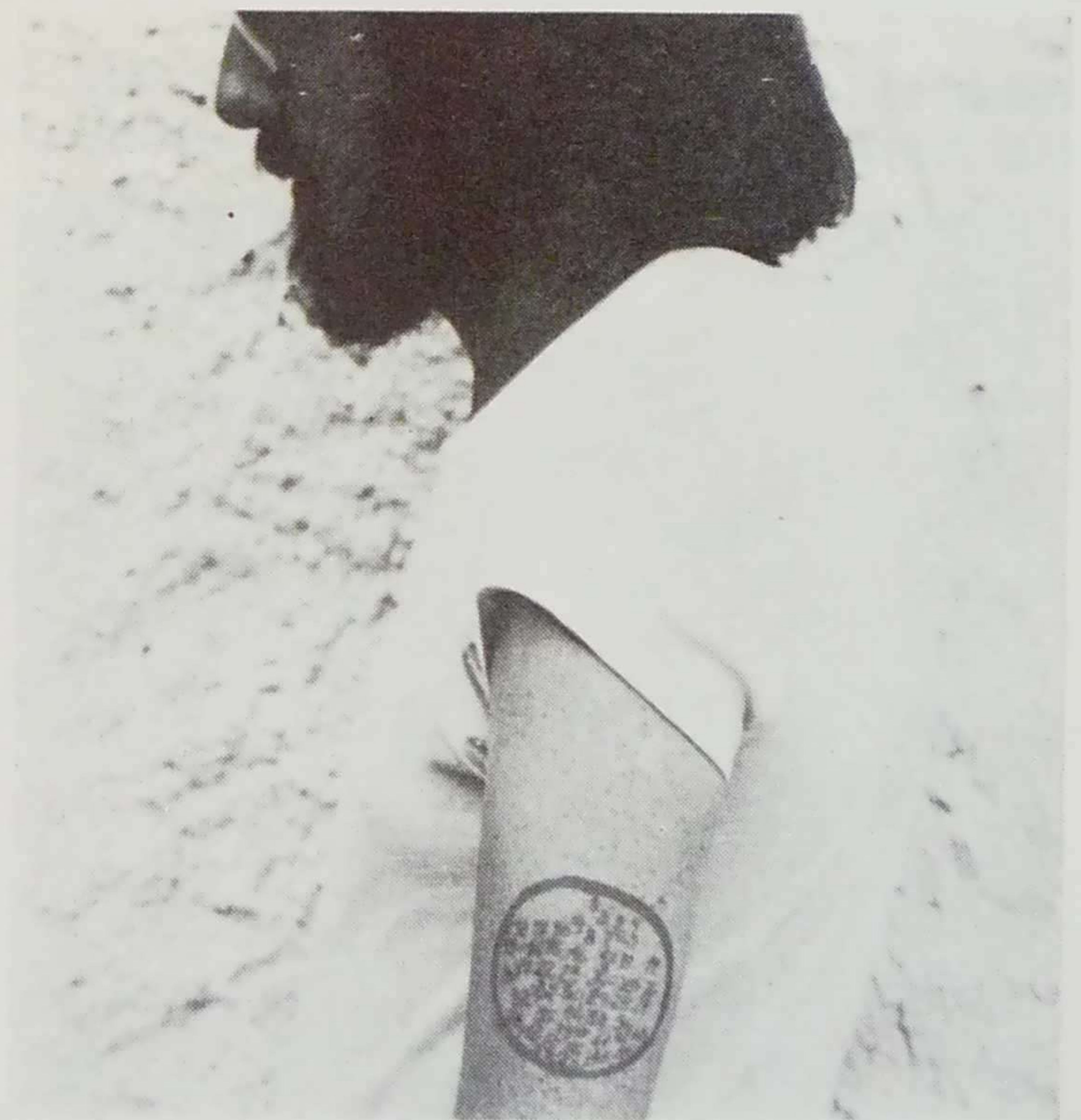
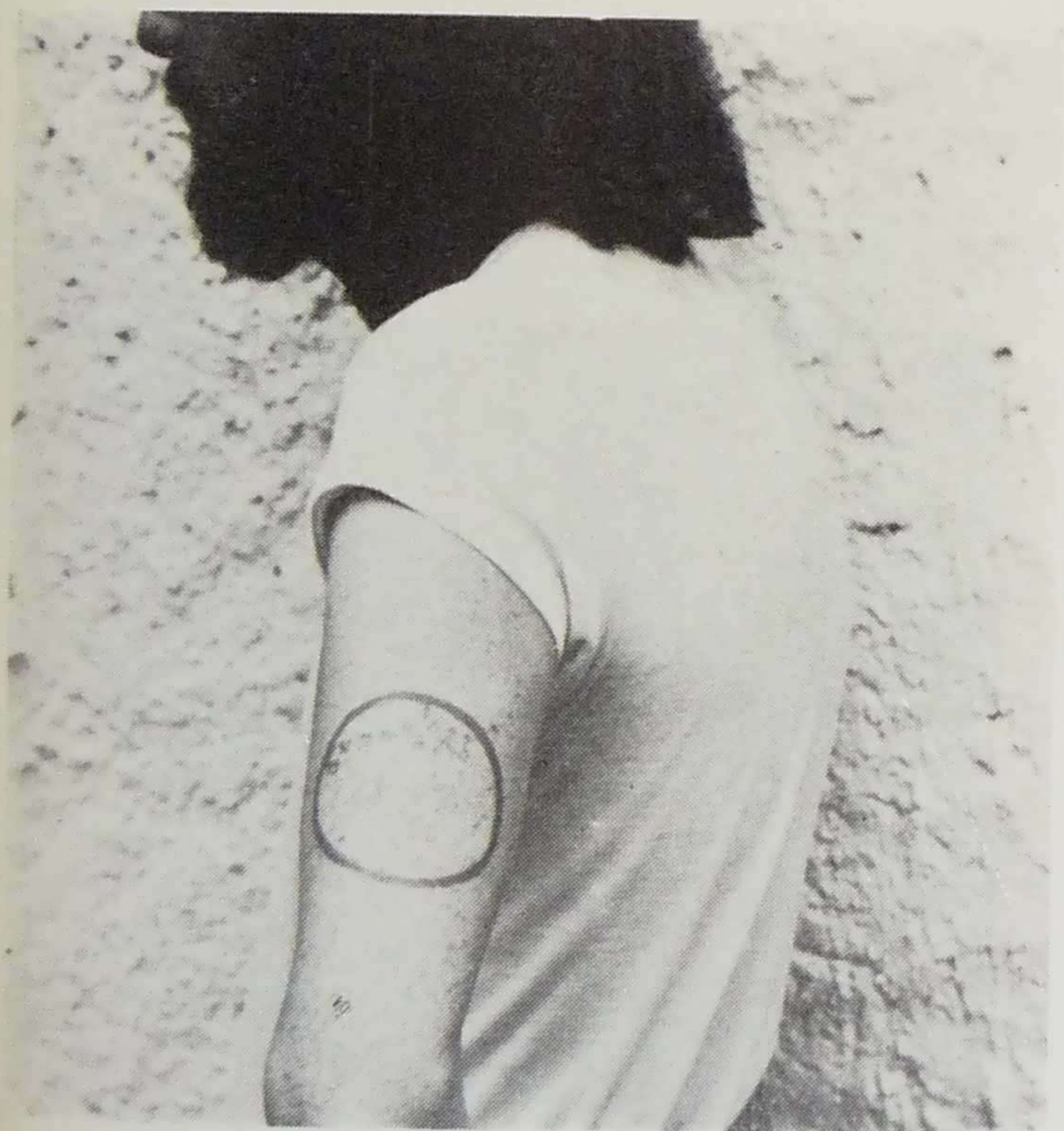
El fet de no proposar directament en termes socio-polítics les premisses de l'art de concepte, no exclou la possibilitat d'una revisió crítica dels aspectes més contradictoris que es deriven de la pràctica artística com, per exemple, la «borsa artística», amb totes les conseqüències, a tots nivells, que un replantejament d'aquesta índole podria comportar.

Tot això pot arribar des d'una actitud crítica sobre el propi procés creatiu, integrant l'espectador-lector en aquesta dinàmica analítica i alliberant-lo de la contemplació mística i intuïtiva de l'objecte sublimat.

Febrer, 1973.

TERRA medicion circular, radi del cercle 15m., accio
d'obtenir els diferents angles d'un cercle partint de
0 a 360 ° Universitat Catalana D'estiu Prada, agost 73
Francisco Adria / Costa / Carbo

Piga / taca fosca produida en algun indret de la pell humana.

Acció / de numerar les diferents taques existents en una circumferencia de 3'5 cm. de radi.

Lloc / braç

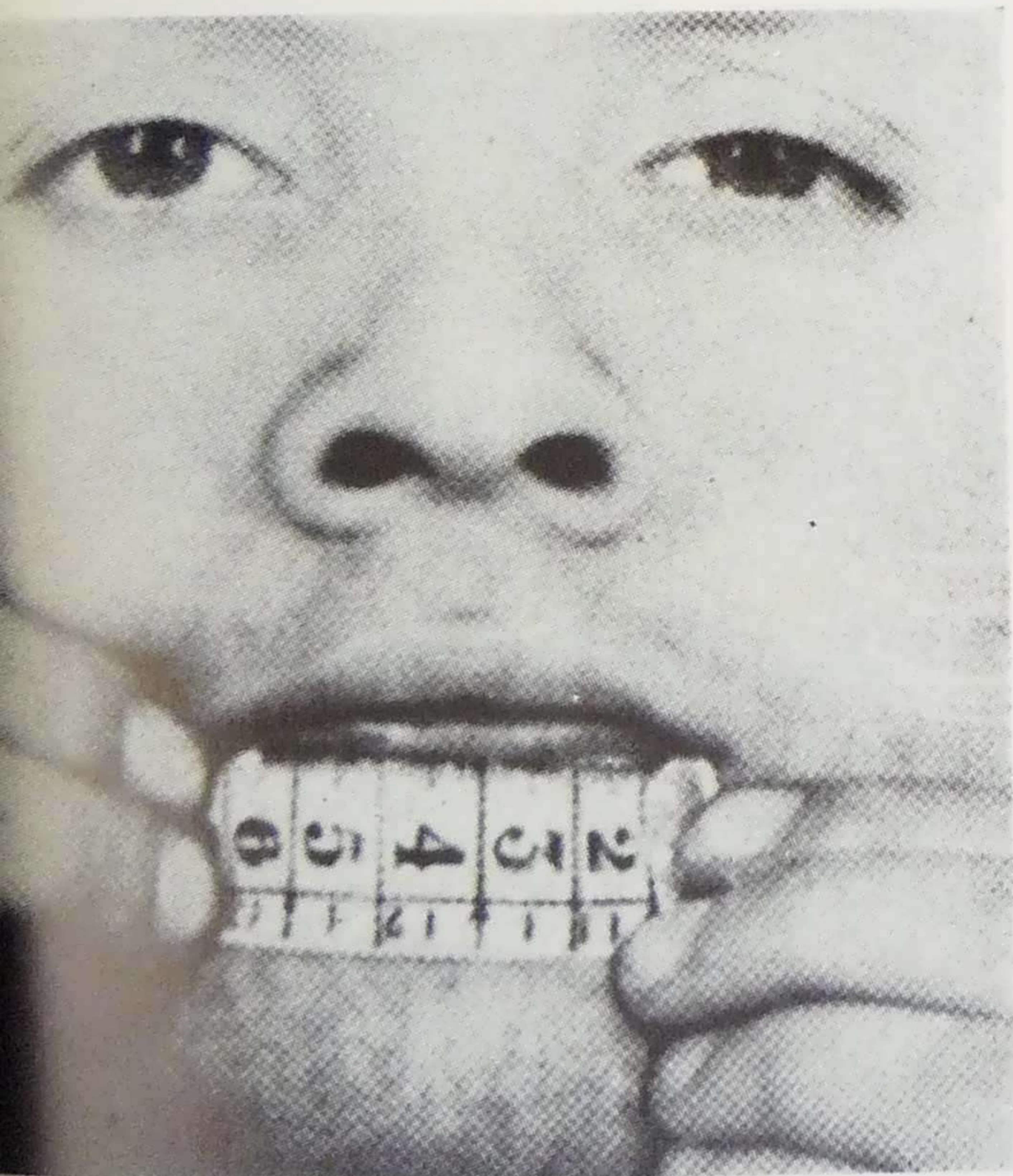
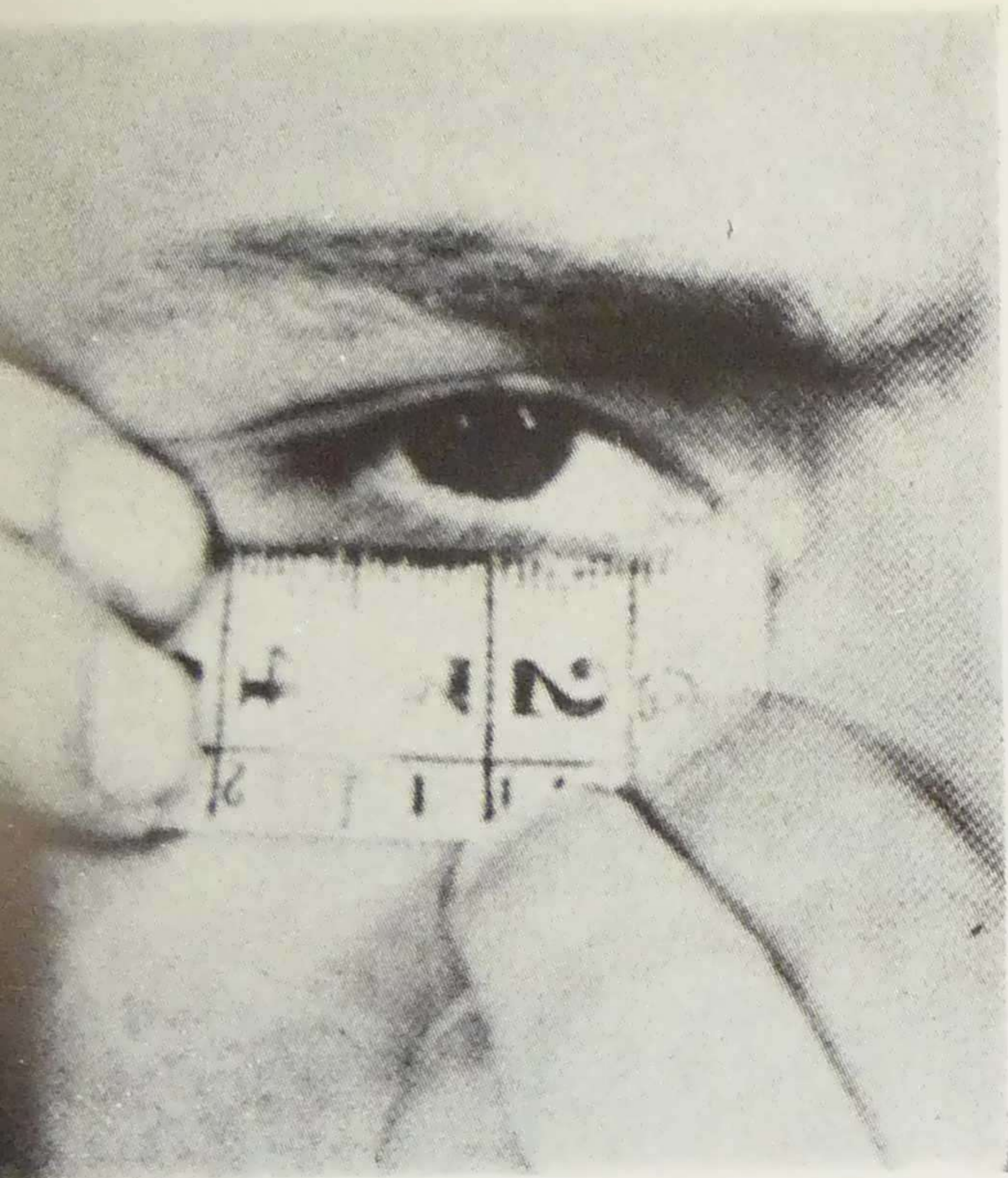
francesc Abad

RESISTÈNCIA DEL COS A UN POTENCIAL DE 220 V.
RESISTÈNCIA DEL COS A UN POTENCIAL DE 0 V.

TRANSPARÈNCIA I NO TRANSPARÈNCIA DE LA PELL
SEGONS SITUACIÓ I POTÈNCIA DE L'ICONO IL·LUMINATIU

**UTILITZACIÓ DEL COS
COMPARACIÓ DE MIDES**

FOTO PACO POCH

JUNY 1973

BARCELONA

JORDI BENITO

QÜESTIONS

C al un art personalista? ... NO.

E litisme necessari? ... NO.

N o a l'objecte artístic com a producte mercantil.

T é sentit l'artista metafísic? ...

T enim una pràctica artística socialitzada? ...

R acionalisme a l'art? ... SI.

É s l'artista un treballador de la cultura? ...

T ambé: ART - ENTORN SOCIAL - REALITAT.

Z ¿Art als museus o al carrer? ...

É s necessària la ideologia per a una pràctica artística?

COL·LABOREN LES OBRES D'ART PER AL CANVI DE LA SOCIETAT?

MARIA COSTA
JAUME CARBÓ

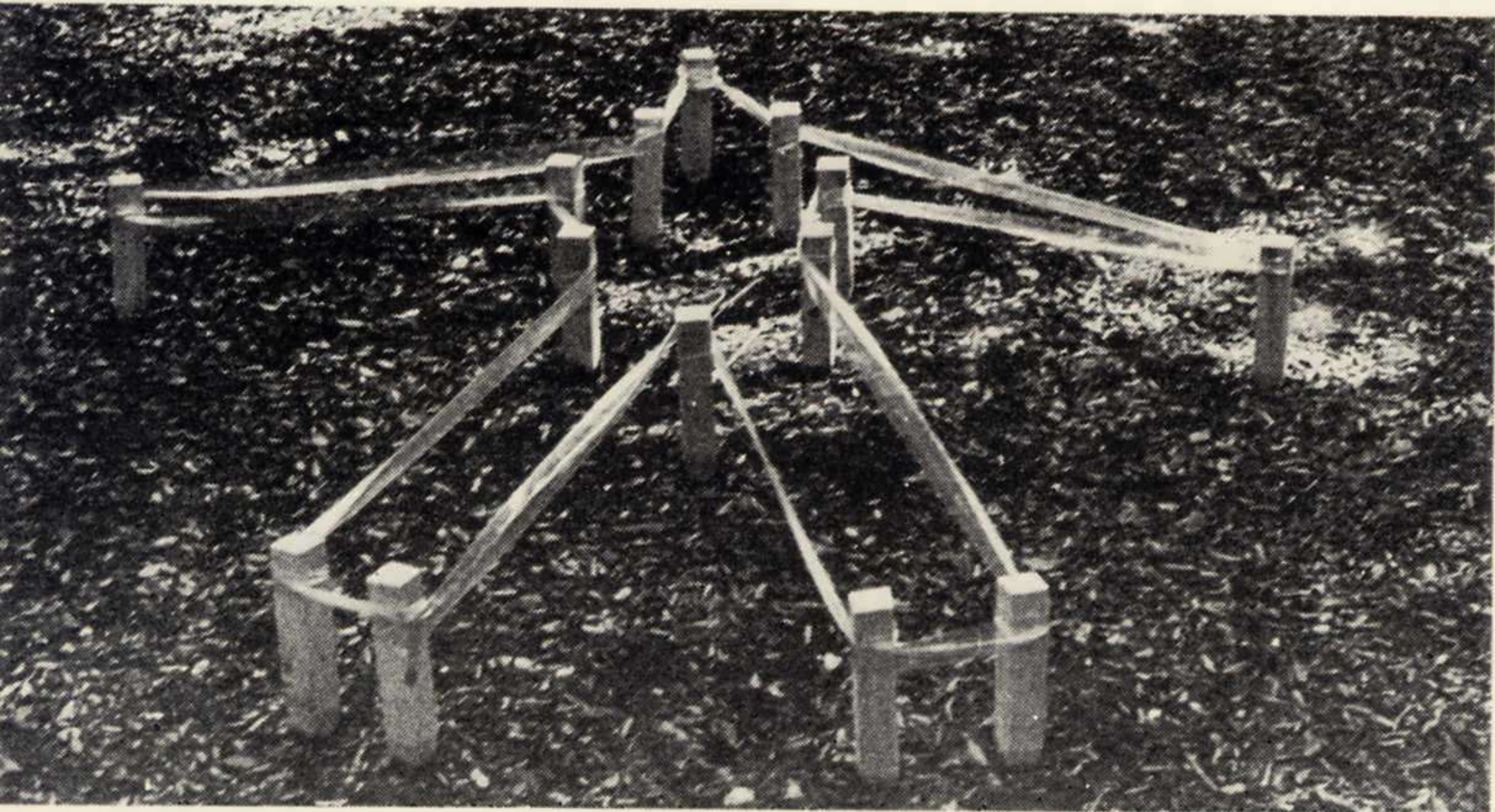

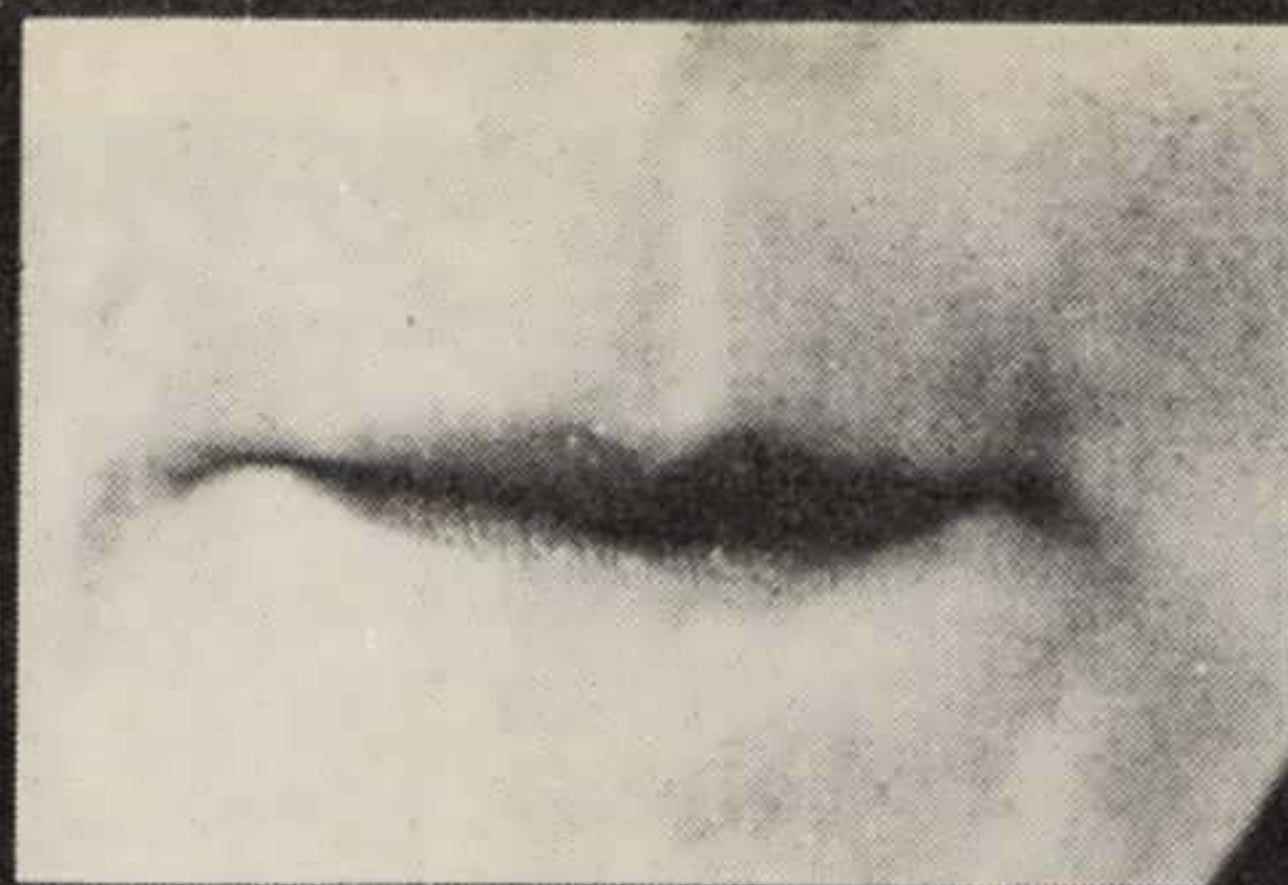
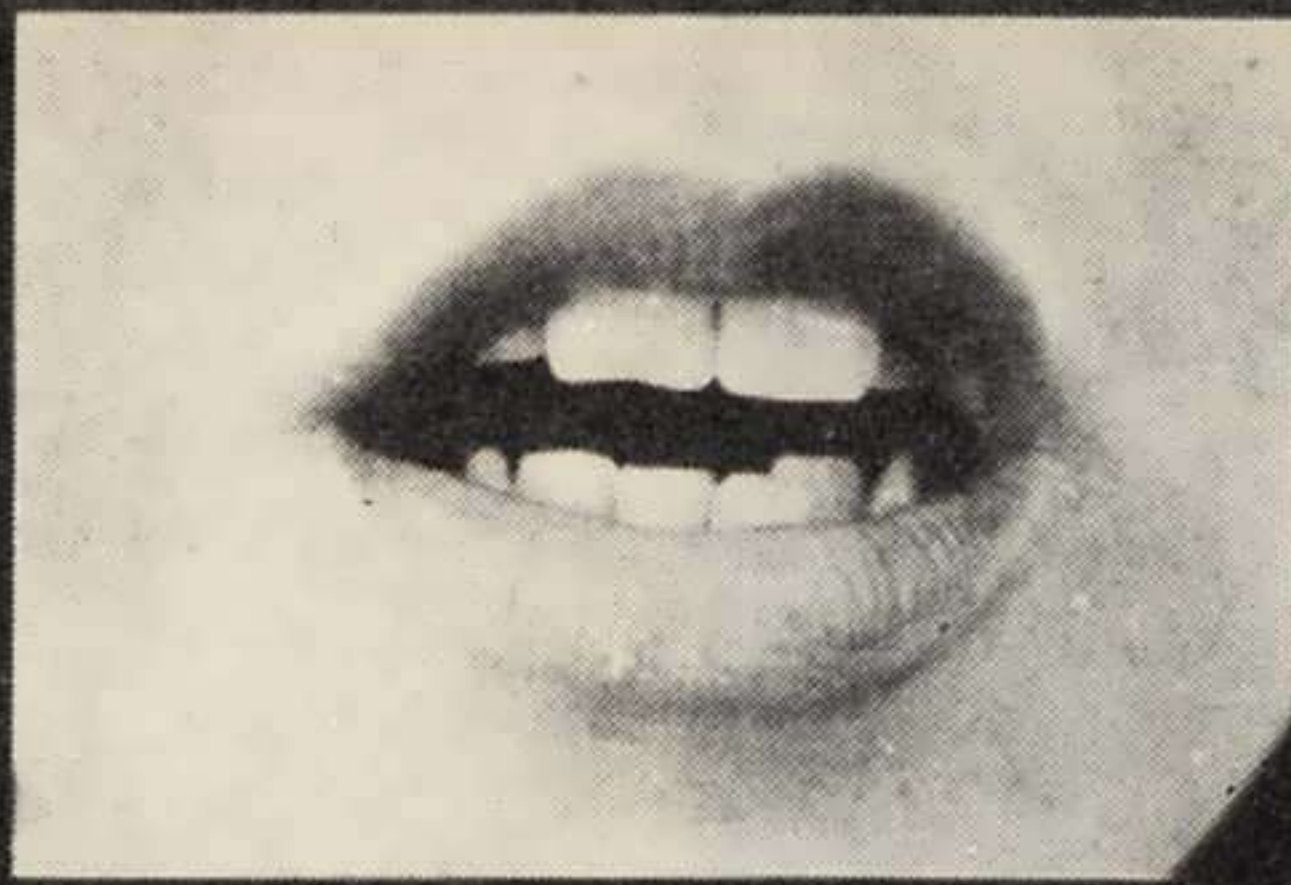
Delimitació d'un cos humà
posat a terra per mitjà d'unes
estagues clavades en els
punts que defineixen més la
figura.

Lloc: EL SOLÉ, terme de
Sant Llorenç Savall

Data: 18 Febrer 1973

Documentació: Film 8 mm.
Fotografies

→ 0A
K SAFETY FILM

→ 1

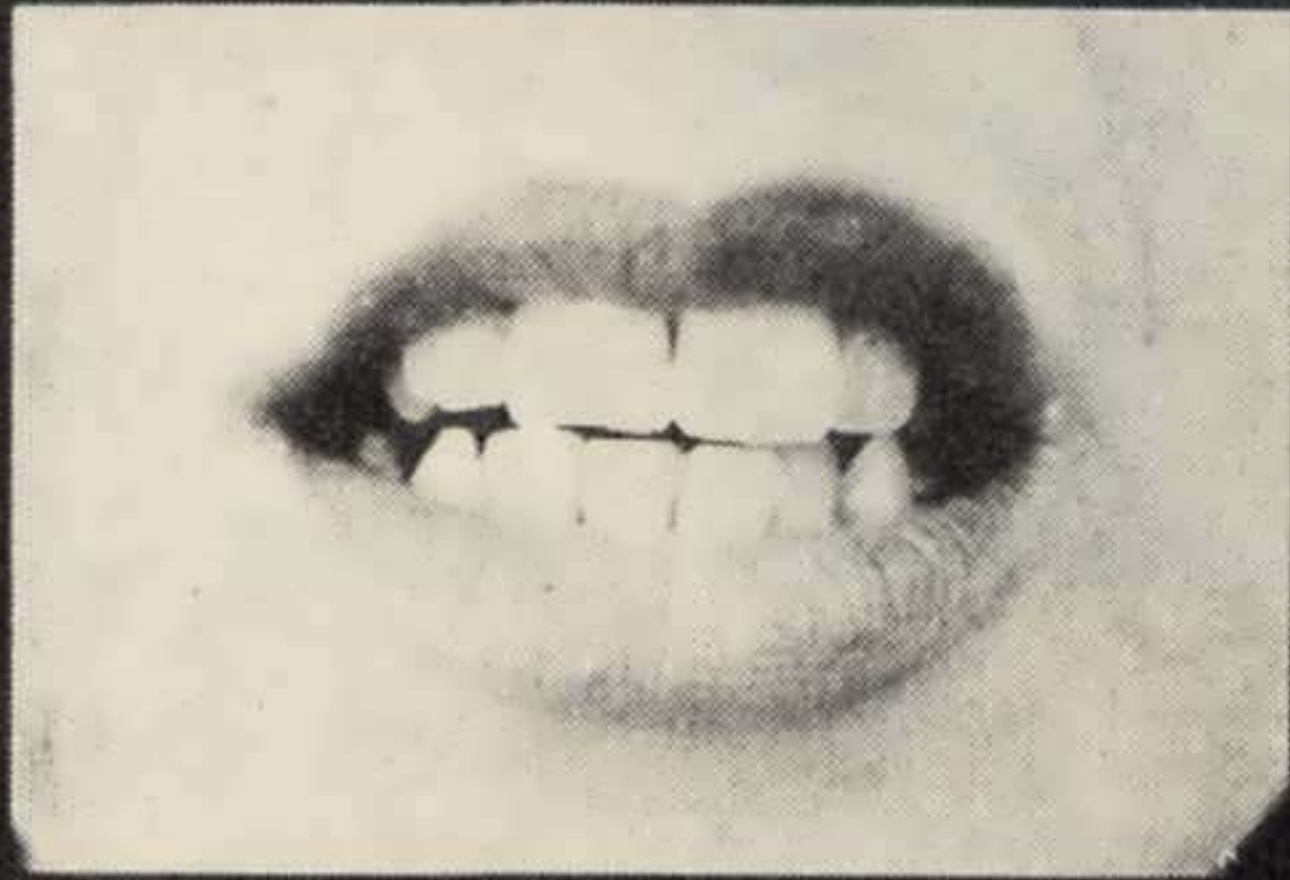
→ 1A

→ 2

→ 2A

→ 3

KODAK TRI X

→ 6A

→ 7

→ 7A

→ 8

→ 8A

→ 9

KODAK TRI X PAN FILM

→ 12A

→ 13

→ 13A

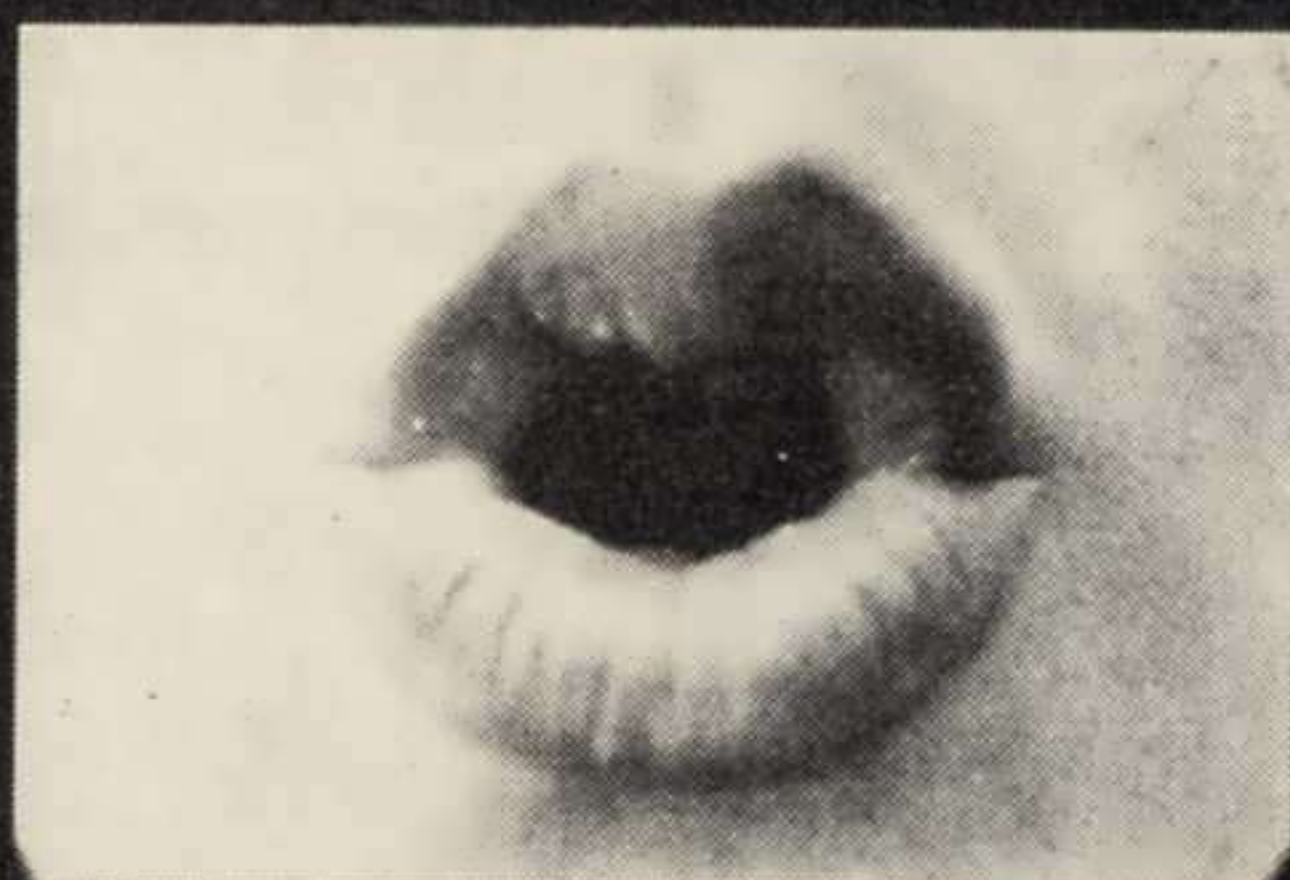
→ 14

→ 14A

→ 15

KODAK TRI X PAN FILM

KODAK SAFETY FILM

→ 18A

→ 19

→ 19A

→ 20

→ 20A

S H K F

KODAK SAFETY FILM

